

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 150/04-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť K. K., bytom Z., zastúpenej advokátkou JUDr. D. B., Advokátska kancelária, Z., ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 10 C 194/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. marca 2004 doručená sťažnosť K. K., bytom Z. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorá tvrdí, že postupom Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) vo veci sp. zn. 10 C 194/02 došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Okrem vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy požaduje priznať primerané finančné zadost'učinenie vo výške 40 000 Sk.

V dôvodoch sťažnosti sťažovateľka uviedla:

„Dňa 16. 08. 2002 som podala prostredníctvom svojej právnej zástupkyne návrh na Okresný súd vo Zvolene na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k trom mal. deťom pochádzajúcim z manželstva – Z. nar. 1991, M. nar. 1997 a A. nar. 2000.

Dňa 19. 09. 2002 po viacerých fyzických útokoch nielen voči mne, ale aj mal. dcérke, ktoré som dokladovala do spisu a nútenom odchode zo spoločnej domácnosti som podala návrh na vydanie predbežného opatrenia v zmysle ustanovenia §-u 76 odst. 1 písm. a, b, g, OSP na zverenie mal. detí do mojej výchovy a opatery, platenie výživného a nevstupovania odporcu do bytu vo Z. na ul. (...) s pripojením listu vlastníctva. Jedná sa o návrh spísaný dňa 17. 09. 2002.

Napriek lehote v zmysle §-u 75 odst. 2 OSP, podľa ktorej mal súd rozhodnúť o vydaní predbežného opatrenia v lehote 7 dní od podania návrhu, nerozhodol a to napriek urgenciám podaným na Okresný súd vo Zvolene zo dňa 16. 10. 2002, 20. 11. 2002 a 10. 12. 2002.

Okresný súd vo Zvolene nariadil pojednávanie až na deň 16. 12. 2002 a 18. 12. 2002 vydal uznesenie, ktorým môj návrh na vydanie predbežného opatrenia zamietol. Proti zamietajúcemu uzneseniu som podala cestou OS vo Zvolene odvolanie dňa 20. 12. 2002 o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici dňa 19. 03. 2003 pod č. k. 13 Co 53/2003 tak, že v časti, v ktorej bol zamietnutý môj návrh na nariadenie predbežného opatrenia na zverenie mal. detí do mojej výchovy a opatery a platenia výživného potvrdil a v časti kde som sa domáhala nariadenia predbežného opatrenia, aby odporca nevstupoval do bytu č. 36, vchod 24, na treťom poschodí obytnej budovy so súpisným číslom 6979 na parcele č. 999/33, spolu s podielom 13650/650930-in k spoločným častiam a zariadeniu domu, všetko vedené na LV č. 5435 zmenil tak, že uložil odporcovi nevstupovať dočasne do bytu č. 36, vchod 24 na treťom poschodí obytnej budovy súpisné číslo 6979, nachádzajúci sa na pozemku parcela č. KN 999/33 spolu s podielom 13560/650930-in k spoločným častiam a zariadeniam domu vedené na LV č. 5435 kat. územie Zvolen.

Nakoľko aj po rozhodnutí vydanom Krajským súdom v Banskej Bystrici bol Okresný súd vo Zvolene nečinný kedy som urgovala dňa 30. 09. 2003 nariadenie pojednávania, načo Okresný súd vo Zvolene v podstate prvé pojednávanie ohľadne rozvodu manželstva a úprave práv a povinností k mal. deťom určil až na deň 05. 11. 2003, teda po roku

a necelých troch mesiacoch od podania návrhu. Ďalšie pojednávania určil na deň 04. 12. 2003 s tým, že tretie pojednávanie bolo nariadené na deň 12. 01. 2004 avšak pred pojednávaním prišlo oznámenie, že zákonná sudkyňa p. JUDr. M. K. bola dočasne pridelená od 01. 01. 2004 do 31. 12. 2004 na Okresný súd vo Veľkom Krtíši, čo znamená, že súd vo veci bude nečinný zrejme až do konca roku 2004. Podala som teda dňa 23. 02. 2004 návrh na pridelenie veci inému sudcovi, nakoľko sú tu tri mal. deti o ktorých výchove a výžive by mal súd rozhodnúť aj preto, že keď som podala samostatný návrh na zverenie mal. detí do mojej výchovy a opatery bolo mi zo strany druhej zákonnej sudkyne oznámené, že nakoľko prebieha konanie o rozvod manželstva a s tým spojenou úpravou práv a povinností k mal. deťom nebude ona v rámci konania Nc rozhodovať a preto som zobrala návrh späť. Po poučení a aj vzhľadom na prieťahy v rozvodovej veci som podala nový návrh na zverenie mal. detí do mojej výchovy a opatery o ktorom však dodnes súd nerozhodol.“

2. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietáchoch. K takým konaniam patria aj spory o rozvod manželstva, hoci tento spor je povinne spojený podľa § 113 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku s úpravou pomerov rodičov k maloletým deťom na dobu po rozvode manželstva, kde sa predpokladá naplnenie aj záujmov maloletých detí na usporiadaní vzťahov medzi nimi a ich rodičmi.

3. Predmetom konania pred ústavným súdom je nárok sťažovateľky na ochranu pred konaním okresného súdu, ktorým sú spôsobované zbytočné prietahy a porušované základné právo na súdnu ochranu v spore o rozvod manželstva a úprava pomerov rodičov k maloletým deťom na dobu po rozvode manželstva. V tejto spojitosti ústavný súd pripomína, že zákon umožňuje, tak ako to sama sťažovateľka uvádza, použiť aj iné prostriedky ochrany záujmov maloletých detí, ktoré sčasti využila a sčasti neboli úspešné, resp. konanie nebolo skončené (v Nc konaní). Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd zisťuje, že konanie vo veci sťažovateľky (odhliadnuc od návrhu na vydanie predbežného opatrenia, o ktorom sa rozhodovalo nad časový limit určený zákonom) nie je bez prietáhov, ale nejde o prietahy, ktoré by sa dali označiť v tomto štádiu konania za zbytočné.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 48/03, I. ÚS 154/03).

Podľa názoru ústavného súdu stabilne vyjadrovaného v podobných veciach postup okresného súdu v posudzovanom prípade nemožno po uplynutí necelých dvoch rokov od podania žaloby okresnému súdu (16. august 2002) do podania s'ťažnosti ústavnému súdu (29. marca 2004), počas ktorého sa už vykonali viaceré pojednávania, jedno odvolacie konanie a ďalšie úkony vo veci samej považovať za taký postup, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy v konaní“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

4. Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2004